

Het is een bijzonder mooie zondagmorgen eind februari. Vandaag ben ik ouderling van dienst en ik fiets om 9 uur naar onze kerk, die aan de brink midden in ons dorp staat. De dienst begint om 10 uur, ik vind het prettig om ruim de tijd te hebben. Eenmaal binnen laat ik de deur een stukje open staan, zodat de frisse lentelucht naar binnen kan. In onze kerk is er eenmaal in de drie weken een dienst, op andere zondagen gebruiken we de andere twee kerkgebouwen die bij onze gemeente horen. Wat frisse lucht is daarom altijd fijn. Als ouderling van dienst heb ik meer taken, zo gaat dat in een kleine gemeente. Op zaterdagmiddag heb ik bij de bloemist de bloemen al opgehaald, de kachel in de kerk aangezet en de tekstborden geschreven. Nu nog alles voor de koffie klaarzetten, kaarsen aansteken, een glas water voor de voorganger etc.

Dan gaat heel voorzichtig de deur open en een klein meisje kijkt naar binnen. "Hallo." "Hallo", is het antwoord en dan "Waarom staat de deur open?" "Omdat er straks een kerkdienst is, hai, ik ben Catrien en wie ben jij?" Het meisje, we noemen haar hier Lena, vertelt dat ze naast de kerk in het huis van haar oma logeert. Haar oma is op vakantie en haar papa en zij wonen nu een paar dagen in haar huis, want het is vakantie. Maar Lena wil ook veel van mij weten, wat gaan we hier straks doen? Welke liedjes gaan we zingen en waarom gaan we bidden en wat is dat? Mijn antwoorden komen spontaan, uit mijn hart en er ontstaat iets tussen ons. We verkennen samen de kerkzaal en testen de microfoon. Ook steken we samen een kaarsje aan en ze weet meteen voor wie ze dat wil doen. Wanneer ik Lena vraag of ze misschien wil blijven, hoeft ze niet over die vraag na te denken, ja, dat wil ze graag. "Maar het is niet heel snel klaar, misschien vind je wel dat het een beetje lang duurt." Dat is geen probleem voor Lena, papa weet dat ze hier is, ze heeft gezegd dat ze ging vragen waarom de deur open stond. Inmiddels is onze kerkelijk werker ook gekomen en zij luistert belangstellend naar ons gesprek. We vragen Lena om toch eerst naar haar vader toe te gaan en het uit te leggen. Dat wil ze wel. De eerste kerkgangers komen binnen en even later komt ook Lena weer terug, samen met haar papa. Lena's vader schuift, nadat we kennis met elkaar hebben gemaakt in een bank achterin de kerk en Lena gaat met mij mee. We zitten naast elkaar voor in de kerk en zingen samen uit het liedboek. Ze doet zó haar best! Ze is het enige kind in de kerk, buiten de keren dat er kinderkerk is komen er sporadisch kinderen mee. Maar dat deert Lena niet, bij haar thuis wonen ook alleen zij en haar mama. Lena is één en al aandacht en zit muistil naast me. Af en toe kijken we elkaar even aan, ja, het gaat goed!

Na de dienst blijven Lena en haar vader ook, zij zittend op zijn schoot, luisterend naar de gesprekken. De hele zondag blijft dat blijde gevoel over de spontane ontmoeting met Lena en stiekem hoop ik dat ze in dit nieuwe jaar weer een keer komt. Ik zal de deur weer open laten staan...